

Ода

Степан Бен

Я мов мембрана:

в шелесті, в шумах, в згучанні...

Я чую, як згуки проходять крізь мене,
від мене і далі...

- Згуки людей,

що родились раніше,

і тих, що народяться після,

і тих, що живуть і працюють зо мною...

Людино, я завжди з тобою!

Ось ти повертаєш додому;

галуззя пройдених літ

шумить за тобою —

галуззя літ, що колись розцвітали

й давали плоди.

- Людино, це ж ти! - шумить надо мною,

крізь мене і далі, - руки свої простягаєш

в прийдешне,

за обрії наших орбіт.

- У новий золотіючий світ.